

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

www.parohiaserbanvoda.ro

DUMINICA A 18-A DUPĂ RUSALII

Pescuirea minunată

†) SF. IER. MARTIR ANTIM IVIREANUL,
MITROPOLITUL ȚĂRII ROMÂNEȘTI;
SF. MC. CALISTRAT ȘI EPIHARIA

PESCUIRE MINUNATĂ ȘI CHEMARE LA APOSTOLAT

Pericopa evanghelică de astăzi, numită și „Pescuirea minunată” (Lc.5, 1-11) ne descrie în mod concret și cu multă emoție cum Mântuitorul Hristos cheamă pe primii săi ucenici pe malul Lacului Ghenizaret din Galileea și cum au răspuns aceștia la chemarea Lui sfântă, devenind apoi din pescari, apostoli, ucenici și mărturisitori ai Fiului lui Dumnezeu.

Momentul acesta atât de important al chemării primilor ucenici are loc la începutul activității publice a Mântuitorului Hristos de propovăduire a Evangheliei Sale. Se întâmplă pe malul Lacului Ghenizaret sau Marea Galileei, unde Mântuitorul Hristos întâlnește, după relatarea evanghelică, un grup de pescari, cu bărcile trase la mal, după ce o noapte întreagă de trudă nu au prins nimic. Aceștia își spălau mrejele (năvoadele) pregătindu-le pentru noaptea următoare. Cine erau ei? Erau Petru și Andrei, fiii lui Iona, iar cealaltă corabie era a fiilor lui Zevedeu, Iacob și Ioan. Mântuitorul vine lângă ei, și ca un Dumnezeu ce era, le vede și cunoaște viața și sufletele. Se urcă în corabia lui Simon Petru, și îndepărtând-o puțin de la mal, ședea și învăța mulțimile care veniseră după El. Așa putea fi mai bine auzit, însuși locul oferea imaginea unui amfiteatru natural, iar Hristos transformă corabia lui Petru în amvon plutitor, vorbind mulțimilor.

Apoi, în mod cu totul surprinzător pentru pescari, zice lui Simon Petru să înainteze cu barca în larg și să arunce mrejele pentru pescuire. Nedumerit, Petru zice: „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic. Dar, dacă Tu zici, voi arunca mrejele.” Ce frumos exemplu de smerenie ne arată aici Petru! Căci ascultă și se supune smerit poruncii lui Hristos, deși ca și un pescar experimentat avea oarecare reținere că acum vor fi mai norocoși. Aici începe taina pescuirii celei minunate. Atâta pește au prins încât li se rupeau mrejele și au fost nevoiți să cheme în ajutor și pe ceilalți pescari, respectiv corabia lui Iacob și Ioan și așa au tras la țarm corabiile pline de pește. Faptul minunat se impune de la sine. Copleșit de cele întâmplate, adânc mișcat în întreaga lui ființă, Simon Petru cade în fața lui Iisus și zice smerit:

„Doamne, ieși de la mine, că sunt om păcătos”, deci nevrednic să stau în fața Ta și să văd puterea ce o ai și minunile pe care Tu le faci.

Desigur că nu doar Petru, ci toți ceilalți erau copleșiți și chiar înspăimântați de cele întâmplate. Iisus îi liniștește și le explică rostul acestei pescuiri minunate, zicându-le direct: „Nu vă temeți, de acum înainte, - adică din clipa aceasta -, veți fi pescari de oameni.” În acest chip minunat au fost ei chemați să devină ucenici și Apostoli ai lui Hristos, fiind trimiși cu misiunea de a aduce sau prinde în mreaja Evangheliei pe oameni și a-i aduce la Hristos.

Finalul pericopei este tot atât de mișcător. Pescarii auzind acest lucru din gura lui Iisus, în sufletul lor s-a petrecut o cotitură radicală, și fără alte explicații iau o hotărâre totală, subliniată atât de bine de Sfânta Evanghelie: „Iar ei trăgând corabiile la țarm, au lăsat totul și au mers după El.” Ce frumos răspuns și cât de

prompt și de mișcător au răspuns ei chemării lui Hristos de a deveni ucenicii Lui, Apostoli ai Lui, trimiși de El în lume. (Cuvântul apostolos în gr. înseamnă cel trimis.) Răspunsul lor dat lui Hristos de a lăsa totul și a urma Lui, îi exprimă total, deci ei îl vor propovădui pe Hristos și vor duce Evanghelia până la marginile pământului. În această Apostolie și slujire și-au pus toată ființa lor, mărturisindu-l pe Hristos cel răstignit și înviat, chemând pe oameni la mântuire, cu alte cuvinte prinzându-i în năvodul Cuvântului Evangheliei și în Sfintele Taine ca mădulare ale Bisericii lui Hristos.

Așa ne vrea și pe noi Hristos Mântuitorul, fiecare răspunzând chemării și urmând Lui în slujire milostivă, în smerenie, în ascultare și dăruire jertfelnică. Schimbându-ne noi, poate așa se va schimba și fața lumii, atât de încercată și dezorientată astăzi. ❖

Părintele Eugen Moraru

„VENIȚI DUPĂ MINE ȘI VĂ VOI FACE PRE VOI PESCARI DE OAMENI!”

Așa își va începe prima predică și păstorirea Mitropolitul Antim Ivireanul, cel mai învățat și mai talentat ierarh care a stat vreodată pe scaunul mitropoliei Țării Românești. Era de origine georgiană, din localitatea Ude. Părinții săi, Ioan și Maria, l-au botezat Andrei. De tânăr a căzut rob, probabil la turcii care invadau deseori Georgia.

Dar el nu-și va uita niciodată țara sa natală, dovadă faptul că a sprijinit ridicarea ei culturală, punând bazele primei tipografii naționale, produs al atelierelor tipografice românești. La rugămintea lui Vahtang al VI-lea, l-a trimis pe ucenicul său, Mihai Iștvanovici, în Georgia, unde tipărește prima carte georgiană: „Evangheliarul” în anul 1709, la Tbilisi.

În robie a învățat greaca veche și nouă, turca, slava veche, iar mai târziu și-a însușit la perfecție limba română, numită de el „limba dulce românească”.

A fost răscumpărat de Patriarhia din Ierusalim, care era atunci la Constantinopol, și care avea nevoie de un traducător din georgiană. I-a impresionat pe cei din jur cu arta sa de caligraf, sculptor, desenator și lucrător în broderie.

Antim a fost recomandat de Patriarhul Dositei al Ierusalimului lui Constantin Brâncoveanu. Ierarhul a petrecut mult timp la București și avea, cum arăta N. Iorga, „rolul de supraveghetor al credinței, de organizator al silințelor pentru cultură, de sfetnic ascultat în cele religioase”.

Modestul și străinul ieromonah Antim avea să se identifice cu aspirațiile și năzuințele țării sale adoptive, devenită a doua sa patrie, să depună toate eforturile, priceperea și talentele sale multiple în slujirea și ridicarea ei pe scara culturii, în eliberarea ei de sub dominația otomană, chiar cu prețul vieții sale.

Dintre activitățile lui numeroase, în care a strălucit ca nimeni altul, una mai ales se împletește cu întreaga lui viață, aceea de tipograf. El rămâne, alături de Coresi, cel mai mare tipograf al culturii noastre medievale. A tipărit sau a supravegheat imprimarea a 64 de cărți. Sunt lucrate de el 38 de volume, celelalte de ucenicii săi. După limbă, - 30 sunt în grecește, 24 în românește, una în slavonește, altele în câte două sau trei limbi. Antim are 4 lucrări ale lui, la 10 le-a scris predosloviile, pentru 5 a întocmit versurile, la 6 a scris cuvântul de iertăciune de la sfârșit. Șase cărți sunt

traduse de el în grecește; 6 volume au fost tipărite pe cheltuiala sa, 5 cu blagoslovenia sa, iar 10, date de pomană cititorilor.

După cuprins, ele se grupează în: cărți pentru întărirea Ortodoxiei și combaterea calvinismului și a catolicismului, de slujbă bisericească, de îndrumare religioasă și filosofică și cărți populare.

După criteriul nevoilor, cărțile au căutat să răspundă cerințelor launtrice ale neamului românesc și problemelor externe ale țării. Strădaniile domnitorului și ale neobositului mitropolit urmăreau să aducă în cuprinsul graiului și al cugetării românești marile valori ale gândirii timpului, îndeosebi pe cele religioase. Prin ele se deschid larg căile traducerilor, înnoirii culturii și șlefuirii limbii. Prin cărțile românești date la lumină, înzestratul ierarh a pus temeliiile vechii noastre limbi bisericești.

Între anii 1694-1701, pentru meritele sale de tipograf și ieromonah, Antim este mutat la Snagov ca egumen. Înființează o mare tipografie aici, independentă de cea bucureșteană, cu posibilități de imprimare în mai multe limbi.

În 1705 Antim este hirotonit episcop al Râmnicului. Va aduce și tiparnița de la Snagov, „rodul muncii sale”, pentru secțiile greacă și română. Pentru secția arabă, teascul fusese dăruit în 1704 Patriarhului Antiohiei, Atanasie al IV-lea Dabbas, care l-a instalat în orașul Alep, din Siria.

A întărit disciplina în rândul clerului și în mănăstiri, a ridicat nivelul de pregătire a slujitorilor. Deschide în 1705 la Râmnic pentru copii prima „școală de pomană” - adică gratuită. Apoi, ca

mitropolit înființează o a doua la Câmpulung Muscel. Iar la ctitoria sa, mănăstirea „Toți Sfinții” (n.r. - Antim), înființează școală pentru copii și de pregătire a viitorilor preoți, cu durata de 2 și 4 ani. Înființarea, la vremea sa, a trei școli gratuite pentru copii era o operă unică în învățământul românesc, punându-se bazele învățământului școlar gratuit în Țara Românească.

Este urcat în scaunul mitropolitan în 1708. În multe împrejurări și-a dovedit patriotismul, care avea să-l ducă până la sacrificiul vieții. S-a remarcat prin înfruntarea Patriarhiei Ierusalimului care își dorea ca toate bisericile și mănăstirile din țară să fie subordonate acesteia. Despre apărătorul independenței bisericești a țărilor noastre, N. Iorga va spune: „Niciodată unui patriarh nu i s-a vorbit de un mitropolit român în această formă. Este una din cele mai splendide piese ale rezistenței pe care Biserica noastră a opus-o tuturor încercărilor.”

Carte sa „Didahiile” cuprinde predicile pe care Mitropolitul le-a ținut în timpul păstoriei sale. Este opera cu cea mai înaltă expresie a cuvântului rostit până la acea dată din cultura românească, „operă care îl așează printre cei mai mari oratori bisericești ai tuturor timpurilor.” Ierarhul are meritul de a fi întemeietorul oratoriei religioase la ortodocșii români, iar „opera manuscrisă a lui Antim Ivireanul, tipărită destul de târziu, este mai prețioasă decât cea tipărită în vremea lui.” A introdus complet și definitiv limba română în slujbă, și, deși străin de neam, a creat o limbă liturgică românească limpede, înțeleasă și folosită până azi.

Apărător energic al drepturilor Bisericii ortodoxe și ale poporului român, cu o atitudine fățiș antiotomane, își va atrage dușmănia primului domn fanariot, Nicolae Mavrocordat, care, în toamna anului 1716, îl înlătură din scaun și-l închide. Patriarhul ecumenic îl va caterisi. Smeritul ierarh este exilat pe viață la mănăstirea „Sfânta Ecaterina” din Sinai. Dar pe drum este ucis de ostașii turci și trupul său aruncat în râul Marița sau Tungea, dincolo de Adrianopol. Abia în 1965, la cererea Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhia Ecumenică ridică nedreapta caterisire a Sfântului și-l reabilitează.

În 1992 Biserica Ortodoxă Română îl canonizează. Este prăznuit în fiecare an la 27 septembrie. ❖

ACOPERĂ-NE CU ATOTPUTERNICUL TĂU ACOPERĂMÂNT ȘI NE IZBĂVEȘTE DE TOATE NEVOILE!

Prima atestare documentară a sărbătorii închinată Sfântului Acoperământ datează din secolul al V-lea, când împărăteasa Pulheria, soția lui Marcian (450-457), cere patriarhului Iuvenalie al Ierusalimului, în timpul celui de-al IV-lea Sinod Ecumenic de la Calcedon (451), să îi trimită moaștele Maicii Domnului pentru a le așeza în Biserica Panaghia din Vlaherne, ctitoria sa.

Patriarhul Iuvenalie îi răspunde că în mormântul Maicii Domnului au fost găsite doar brâul și acoperământul său, deoarece Maica Domnului a fost ridicată cu trupul la cer. Împărăteasa a adus în capitală; brâul și acoperământul, primul fiind așezat la Chalcostrateia (poarta de bronz), iar al doilea la Biserica Panaghia (a Preasfintei) din cartierul Vlaherne. Prin mijlocirea Maicii Domnului, ele au devenit protectoarele capitalei, în special în timpul invaziilor avarilor (626), perșilor (677), arabilor (717), rușilor (860), dar și în alte împrejurări.

Acoperământul era un articol vestimentar (Isaia 3, 17), care s-a păstrat cu strictețe și în perioada talmudică. Astfel, femeile purtau un văl sau un șal mai lung, ce le cădea pe umeri și pe spate. Spre deosebire de acoperămintele pe care le purtau orientalele, acoperământul Maicii Domnului apare în icoane, începând cu secolul al V-lea, ca fiind împodobit cu trei stele, simbol al Pururea Fecioriei Maicii Domnului: înainte, în timpul și după Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Arătarea Maicii Domnului credincioșilor care se aflau în Biserica Panaghia din Vlaherne se găsește relatată în viața Sfântului Andrei „cel nebun pentru Hristos“ († 956) și în cea a ucenicului său Epifanie.

Minunea cu acoperământul Maicii Domnului s-a petrecut în timpul împăratului Leon cel Înțelept (886-912). Se spune că în ziua de 1 octombrie a anului 911, în timpul unei privegheri de toată noaptea în Biserica Panaghia din Vlaherne, pe la ora 4 dimineața, Sfântul Andrei și ucenicul său Epifanie au văzut-o pe Maica Domnului intrând în biserică, fiind însoțită de Sfinții Ioan Botezătorul și Ioan Evanghelistul, precum și de alți sfinți. Ajunsă în mijlocul bisericii, ea a îngenuncheat și a început să se roage atât de intens, încât lacrimile îi scaldau fața. După ce s-a ridicat de la rugăciune, și-a scos acoperământul pe care l-a ridicat deasupra capului ei, așa încât să îi acopere

pe toți cei prezenți în biserică. Cinstirea Sfântului Acoperământ s-a dezvoltat mai mult în Biserica Ortodoxă Rusă, încă din secolul al XII-lea; de atunci s-a extins în aproape toate Bisericile Ortodoxe.

Cea mai cunoscută biserică din Constantinopol dintre cele închinată Maicii

Domnului, a fost Biserica Panaghia din Vlaherne, unde a stat Sfântul Acoperământ până în 1087. Temeliile acestei biserici au fost puse de către împărații Marcian și Pulheria, dar ea a fost terminată de Leon cel Mare (457-474), care a adăugat Hagiasma (un aghesmatar ridicat pe locul Izvorului Tămăduirii) și Lousma (Baia Sfântă, o scăldătoare pentru oamenii bolnavi). A rezistat pericolelor pe care le-au reprezentat tulburările perioadei iconoclaste datorită icoanei Maicii Domnului Vlachernitissa, făcătoare de minuni, a rezistat și altor pericole, dar nu și incendiului din 1434. În 1867, turcii au cedat breslei blănarilor greci locul pe care s-a construit o mică biserică, în care au inclus și Izvorul Tămăduirii. Această biserică a fost preluată de Patriarhia Ecumenică, care a înfrumusețat-o cu picturile lui Eirenarchos Covas (1964).

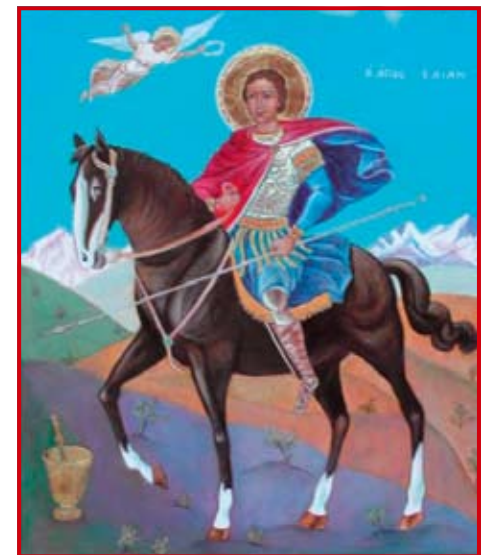
Acatistele, paraclisele și rugăciunile adresate Maicii Domnului ocupă un loc central în viața Bisericii și a credincioșilor; dintre acestea face parte și Acatistul Acoperământului Maicii Domnului. ❖

Ortodoxia a mai fost păgubită de o comoară Moaștele Sfântului Mucenic Elian de Alep

Pomenit în predicile din perioada antiohiană ale Sfântului Ioan Gură de Aur, Sfântul Elian a trăit în secolul al III-lea, primind cununa martirică în jurul anului 284. Sfântul Ioan Hrisostom îl laudă pentru credința sa, el fiind ucis chiar de tatăl său, un păgân înfocat.

La mormântul său din Homs, de veacuri creștinii au venit în ziua de 6 februarie, atunci când Sfântul Elian este pomenit în calendarul Patriarhiei Ortodoxe a Antiohiei și a Întregului Orient. De veacuri a fost cinstit și până în zilele noastre... La început de august 2015, orașul Tarafa bin Abd, situat lângă istorica Poartă Palmyra, a fost asediat de către rebelii islamisti.

Grupul terorist a lansat imagini în care buldozerele distrugeau Mănăstirea Sfântului Elian din regiunea Homs. O mănăstire veche de cel puțin 1600 de ani a devenit ruină, în doar câteva clipe. Sub șinele utilajelor a dispărut și mormântul Sfântului Elian, despre ale cărui moaște încă nu se știe nimic, zona fiind sub ocupație islamistă.

În afară faptului că mănăstirea fusese fondată în secolul al V-lea, biserica principală purta o adevărată comoară pentru patrimoniul universal. În timpul renovării din anul 1970 au fost descoperite fresce vechi, care erau considerate printre cele mai vechi reprezentări murale ale Mântuitorului Iisus Hristos și ale Maicii Domnului. După părerea specialiștilor, frescele datau din secolul al VI-lea și erau cele mai vechi picturi bisericești din Siria. ❖

Nicolae Pintilie

PĂRINTELE ADRIAN FĂGEȚEANU UN DUHOVNIC CU SUFLET MARE

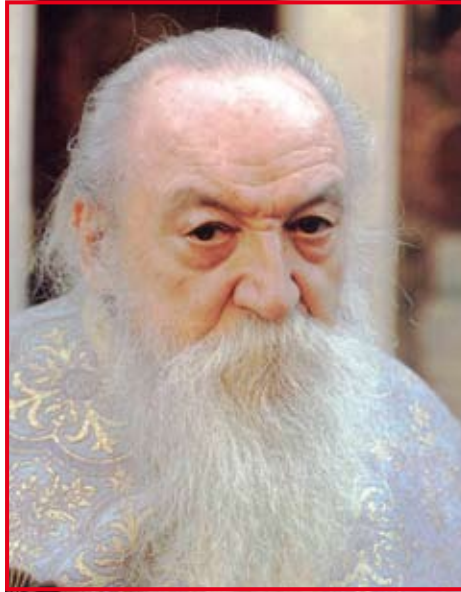
Se împlinesc azi 4 ani de la plecarea la Domnul a Părintelui Adrian Făgețeanu, cunoscut duhovnic al Mănăstirii Antim din București. Mic de statură, aprig uneori la vorbă, necruțător cu păcatul, avea un suflet mare în care încăpeau toți fiii săi duhovnicești și rămâne încă mult loc pentru iubire și smerenie.

Cei care l-au cunoscut, știu că părintele era absolut imprezvizibil, punându-te pe tine să urmezi căi nebatătorite pentru a ajunge singur să prețuiești și să trăiești total credința creștină. Pentru cei care doar au auzit de el, rămâne prin excelență un membru de seamă al mișcării „Rugul Aprins” de la Mănăstirea Antim. Viața sa este a unui om dedicat lui Dumnezeu, care din dragoste de oameni și-a dorit mereu să-i aperse și să-i ocrotească pe cei nevoiași. De aceea a și urmat Facultatea de Drept. Spiritul de dreptate, dar și dorința de cunoaștere și înțelegere a adevărului l-au îndreptat și spre Facultatea de Filosofie. Dar alegerea sa cea mai importantă a fost călugăria. Căci a cunoscut viața, dar și moartea, fiind de foarte multe ori aproape de ea sau chiar a trecut pragul în lumea veșniciei!

Născut la Deleni lângă Cernăuți, în anul 1912, în familia unui preot, Alexandru urmează liceul „Aron Pumnul” din Cernăuți, apoi Facultatea de Drept între anii 1931 și 1937. Vine în țară unde este avocat la Fălticeni și Bacău, apoi un timp comisar la Fălticeni. De aici începe calvarul Părintelui fiind prima oară închis în anul 1941 și condamnat la 5 ani închisoare. Este eliberat mai devreme pentru a merge în linia întâi pe frontul de Est. Este rănit lângă Stalingrad. Întors în țară, alege drumul mănăstirii și se călugărește în anul 1943 la Putna. Urmează Facultatea de Teologie între anii 1943-1947. Va mai avea parte încă de o arestare în anii 1945-1946.

În 1947 vine la București pentru a urma cursurile Facultății de Filosofie. Atunci cunoaște „Rugul Aprins” și pe cei ce animă această mișcare, fiind apropiat de Sandu Tudor, pe care îl și urmează în locurile în care acesta se retrage. Este primul arestat în 1958 din lotul Rugului Aprins. Condamnat la 20 de ani de muncă silnică, este eliberat în 1964. O perioadă extrem de grea, în care a fost bătut de multe ori pentru credința sa. Va fi însă un mărturisitor dărz, neînduplecat de nicio suferință. V-a spune: „În închisoare m-am simțit cel mai aproape de Dumnezeu. Când simți că toți te urăsc, toți te lovesc, toți doresc distrugerea ta, doar atunci poți prețui iubirea lui Dumnezeu. El niciodată nu te părăsește.”

L-a slujit apoi pe Hristos în mai multe parohii și mănăstiri din țară. Mulți ani a fost unul din duhovnicii Antimului, iar

ultimii ani i-a trăit retras la Mănăstirea Lainici. Bolnav, în septembrie 2011 se afla la spitalul „Marius Nasta” din București. Când ucenicii și fiii săi duhovnicești care i-au fost alături până în ultima clipă credeau că trecuse ce era mai greu, iată că pe 27 septembrie cel în mănăstirea căruia a adus la Domnul pe cei mai mulți creștini, Sfântul Antim Ivireanul, l-a luat cu el lângă îngeri. La 1 octombrie, de Acoperământul Maicii Domnului, un sobor de arhieri și preoți, alături de mulți din fiii săi duhovnicești, îl prohodesc și-l pun în groapă la Mănăstirea Lainici, la doar câțiva metri de mormântul Sfântului Irodion. Părintele Adrian Făgețeanu a slujit în două mănăstiri isihaste, Antim și Lainici, și a sfârșit prin a-și avea locul de veci la picioarele ultimului sfânt al paisianismului, al neoisihasmului românesc, Cuviosul Irodion de la Lainici. ❖

Din învățăturile Părintelui Adrian Făgețeanu

Să punem astăzi la suflet câteva din cuvintele pline de viață ale unui smerit mărturisitor al lui Hristos și să ne trăim credința adânc și total, pregătiți oricând de mărturisire. Să ducem viața mai departe, căci Părintele era neiertător cu un singur păcat: avortul, pentru că socotea viața darul cel mare al lui Dumnezeu pentru om.

✚ Chiar și unii creștini mă întrebă care este rostul vieții noastre. N-avem nici o îndoială. Mântuitorul a spus clar: „Căutați împărăția cerurilor”, adică mântuirea.

✚ Numai cei care au capacitatea de a se jertfi pentru ceilalți se mântuiesc.

✚ Se vorbește de mari duhovnici. Duhovnicul, indiferent de pregătirea lui școlară, nu are nici o putere dacă nu o primește de sus.

✚ Smerenia e cel mai mare dar de la Dumnezeu, izvorul celorlalte. Să aveți smerenie. Și jertfelnicie. Iar de ai supărat pe cineva, să-ți pară rău și să te împaci cu el.

✚ Și dacă nu știi ce să alegi, căsătoria sau calea monahală, nu e greu să mai întreb și pe alții – rudă, prieten,

vecin: „Măi, pe cine ai duhovnic? Și e duhovnic bun?” Am să vă spun ceva ce n-o să vă placă acuma. Dintre toți duhovnicii mari și buni care sunt aici, la Lainici, eu mă spovedesc la cel mai tânăr. O să mă întrebați de ce. Pentru că e singurul care nu-și dă aere de duhovnic. Eu, dintre toți duhovnicii din țara noastră, am considerat că cel mai iubit de Dumnezeu este părintele Macarie de la Pasărea. N-a dat niciodată interviuri, nu s-a lăsat fotografiat, nu s-a pronunțat că e suprem cuvântul lui. Era blând și smerit. Așa a fost și părintele Sofian de la Antim, blând și smerit.

✚ Cerul e acolo unde se face voia lui Dumnezeu.

✚ Când am fost arestat, anchetatorul mi-a smuls crucea de la gât și a aruncat-o în lada de gunoi. Eu am luat-o de acolo. El m-a bătut crâncen și a aruncat din nou crucea la gunoi. Eu nu m-am lăsat. Iarăși, am ridicat crucea și el m-a călcat în picioare. După 8-9 încercări, ofițerul a cedat. M-a lăsat în pace... Fiind în camera de tortură, îmi spuneam: „Rezistă! Nu-L face de răs pe Hristos” și în pușcărie eram și viu și mort, deopotrivă.

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 27 SEPTEMBRIE - 4 OCTOMBRIE 2015

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 27 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) – Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 30 septembrie	07 ³⁰ - 09 ³⁰	Sfânta Liturghie de la 22 ³⁰ Priveghere de toată noaptea
Vineri 2 octombrie	07 ³⁰ - 09 ³⁰	Sfânta Liturghie 17 ⁰⁰ - 19 ⁰⁰ Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 3 octombrie	07 ³⁰ - 09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Pomenirea morților 18 ⁰⁰ - 19 ⁰⁰ Vecernie
Duminică 4 octombrie	08 ⁰⁰ - 12 ⁰⁰	Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – iubirea vrăjmașilor) – Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2015 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI